

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/49/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121537899
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6121537899.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Šuleka a JUDr. Jany Vargovej, v spore žalobcu: W. N., nar. XX.X.XXXX, M. XXX/XX, XXX XX J., právne zastúpený: JUDr. Soňa Soboňová, Podzámska 8330/32, 940 02 Nové Zámky, IČO: 50 364 511, proti žalovanej: N. H., nar. XX.X.XXXX, G. H. XXX/XX, XXX XX L., právne zastúpená: JUDr. Zuzana Baloghová, advokátka, Mostová 33, 034 01 Ružomberok, IČO: 42 221 340, v konaní o zaplatenie 897,57 Eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 9C/3/2022-117 zo dňa 15.11.2022, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej vo vzťahu k žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti zaplatiť mu zo strany žalovanej 897,57 Eur s príslušenstvom, zamietol, žalovanej vo vzťahu k žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V dôvodoch rozhodnutia prvoinštančný súd podrobne rozpisal, ktoré dôkazy v konaní vykonal, k akým skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov dospel, poukázal na právnu úpravu, ktorú na vec aplikoval a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. V bode 19. písomného odôvodnenia rozsudku prvoinštančný súd uviedol, že z vykonaného dokazovania považuje za zrejmé, že žalobca, ako otec mal. S. N., sa v zmysle rozsudku súdu č.k. 10P/35/2018-132 zo dňa 7.2.2019, v stanovený čas dostavuje do miesta bydliska maloletej, avšak stretávanie sa v zmysle rozsudku nerealizuje, nakoľko maloletá odmieta žalobcu nasledovať ho do miesta jeho bydliska. Vo väzbe na to vyvodil zodpovednosť matky, ako druhého rodiča za to, že sa styk v stanovenom čase nerealizoval. Zároveň však pripomenul, že predpokladom možnosti uplatniť si náhradu škody je, že rodičovi oprávnenému na styk vznikla skutočná a preukázateľná škoda a zavinenie rodiča, ktorý má dieťa zverené do starostlivosti, ako i príčinná súvislosť medzi konaním rodiča a škodou. Z listinných dôkazov predložených žalobcom mal za preukázané, že motorové vozidlá, ktoré pri realizácii styku s maloletou využíval, sú vlastníctvom spoločnosti MK Zvar s.r.o., so sídlom Čereňany. Žalobca vo svojich skutkových tvrdeniach neuvádzal a následne nepredložil ani jeden dôkaz, na základe čoho bol oprávnený použiť na svoj súkromný účel motorové vozidlá tejto spoločnosti, ako sa v tejto súvislosti zmenšil jeho majetok, teda či spoločnosť mu vyúčtovala náklady na použitie vozidla, či tieto náklady aj uhradil, resp. došlo k inej dohode medzi žalobcom a spoločnosťou. Nepreukázal cenu pohonných hmôt určenú štatistickým úradom. V tejto súvislosti poukázal na § 7 ods. 5 zák. č. 283/2002 Z.z., majúci za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu skutočnej škody, teda toho, o čo sa jeho majetok reálne zmenšil. Žalobu preto bez potreby ďalšieho dokazovania zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 CSP.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu, v zákonnej lehote, doručil odvolanie žalobca. Rozsudok prvoinštančného súdu považoval za zjavne nesprávny, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci, pripomenul, že si podanou žalobou neuplatňoval zaplatenie príslušenstva zo vzniknutej škody, hoci súd nesprávne rozšíril predmet konania i o príslušenstvo uplatneného nároku. Za neprijateľný a právne nekorektný označil postup súdu, ktorý vo svojom rozsudku konštatoval, že neuvádzal a nepredložil ani jeden dôkaz, na základe čoho bol oprávnený použiť na svoj súkromný účel osobné motorové vozidlá spoločnosti MK Zvar s.r.o. a ako sa v tejto súvislosti zmenšil jeho majetok. Spoločnosť MK Zvar s.r.o. je spoločnosťou, ktorej jediným konateľom a spoločníkom je žalobca. Svoje firemné vozidlá používa aj na súkromné účely, pričom za takýchto okolností pochopiteľne nejde o výdavky spoločnosti, ale vznikajú výlučne žalobcovi ako súkromnej osobe. Nikdy neuviedol do nákladov jeho spoločnosti náklady, ktoré mu vznikli vykonaním súkromných ciest, ktoré sú predmetom sporu. Za logické považoval, že ak vykonaná na osobnom motorovom vozidle cestu, tak ju vykoná len využitím pohonných hmôt, ktorých čerpanie je spolplatnené, je preto vylúčené, že by cestu absolvoval zdarma. Žalovaná v konaní opakovane potvrdila, že žalobca cesty v uvedené dni realizoval, ako aj to, že na vykonanie ciest použil ním označené motorové vozidlá. Pokiaľ prvoinštančný súd odkázal na § 7 ods. 5 zák. č. 283/2002 Z.z. o cestných náhradách, uviedol, že si riadne v súlade so zákonom uplatnil náhradu škody, ktorá vznikla práve znížením nákladov na pohonné hmoty, uvedených Štatistickým úradom SR, ktoré platili v čase zrealizovania jednotlivých ciest žalobcu k žalovanej. Ide o verejne dostupné a všeobecne známe skutočnosti, ktoré nie je potrebné dokazovať. Nakoľko pohonné hmoty nečerpá priamo pred vykonaním cesty, nebolo možné spravodlivo od neho očakávať, že čerpanie pohonných hmôt vykoná v samotný deň vykonania jazdy a takúto požiadavku súdu považoval za šikanózne. Opakovane poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČSR R 12/1990 s tým, že ani preukázanie škody dokladmi o kúpe pohonných hmôt by neodzrkadľovalo reálne vzniknuté náklady za konkrétne vykonané cesty a práve ním vykonaný spôsob výpočtu škody považuje za objektívny. Podotkol, že cesty za maloletou (jedna cesta tam a späť v dĺžke 234 km) vykonáva pravidelne márne už viac ako dva roky. Má za to, že žalovaná nevedie maloletú dcéru k styku, čím porušuje prevenčnú povinnosť. Styk žalobcu a maloletej dcéry marí, a teda je zodpovedná za škodu, ktorá týmto konaním žalobcovi vznikla. V odvolacom návrhu žiadal rozsudok prvoinštančného súdu zmeniť, jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že i zo spisového materiálu, týkajúceho sa súdneho výkonu rozhodnutia (OS RK sp.zn. 10Em/1/2022), je preukázaný priebeh stretávania sa žalobcu s maloletou dcérou, pričom tak okresný ako i odvolací súd dospeli k záveru, že nie je možné jednoznačne vyvodiť záver, že matka maloletej svoje povinnosti s realizáciou styku otca s dieťaťom zámerne neplní. Oba sudy ustálili, že príčinou nerealizácie styku otca s dcérou je postoj dieťaťa, ktoré odmieta s otcom odísť z miesta jeho bydliska. K zlepšeniu situácie malo napomôcť psychologické poradenstvo, ktoré však otec prerušil, resp. sa rozhodol v ňom nepokračovať. Súd pri zamietnutí návrhu oprávneného na výkon rozhodnutia argumentoval práve najlepším záujmom dieťaťa, s čím sa stotožnil aj odvolací súd (uznesenie KS ZA č.k. 2CoE/11/2022-235). Pokiaľ si v konaní žalobca uplatňoval náhradu škody a namietal závery súdu ohľadne použitia motorového vozidla spoločnosti MK Zvar s.r.o., opomenul, že skutočnou škodou sa rozumie ujma, spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, ako došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Žalobca nepreukázal, že na jeho strane došlo k zmenšeniu jeho majetku a že by to malo nastať v dôsledku porušenia povinnosti žalovanej. Predložil len dátumy, kedy malo dôjsť k realizácii styku, technický preukaz vozidla a odkázal na údaje Štatistického úradu SR, uviedol sumu, označenú ako „cena cestovných výdavkov“, bez uvedenia, ako k tomuto výpočtu prišiel. Práve vyhovením takejto žalobe by súd rozhodol svojvoľne bez opory, vo vykonanom dokazovaní, nesprávne a v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou. Nepreukázal použitie vozidla na súkromné účely a nepreukázal ani s tým spojené výdavky. Poukazovanie na údaje Štatistického úradu SR, čo sa týka priemerných cien PHM neobstojí, nakoľko žalobca netankuje priemerné ceny PHM, ale ceny reálne na konkrétnej čerpacej stanici. Jediný dôkaz, ktorý mal preukazovať jeho nárok a ktorý súdu predložil, je osvedčenie o evidencii vozidla. To, či vôbec a na akom konkrétnom vozidle žalobca prišiel, mal žalobca preukázať, rovnako aj náklady s tým spojené. To, že žalovaná uviedla konkrétne dátumy, kedy sa žalobca dostavil za ich dcérou, neznamená automaticky, že uznala jeho tvrdenia o konkrétnych vozidlách, ktorými tvrdí, že sa mal za dcérou dostaviť. Pokiaľ i odvodzoval výšku škody od údajov uvádzaných Štatistickým úradom SR, pripomenula, že v konaní o náhradu škody si možno uplatniť len skutočný náklad na pohonné hmoty, ktoré reálne vznikol, nie náklady vypočítané na základe údajov Štatistického úradu SR a už vôbec nie náklady na amortizáciu vozidla. Žalobcovi nič nebránilo predložiť doklad

o nákupe PHM z posledného tankovania, ktorým by preukázal skutočný náklad. Žalobca vždy pred stretnutím komunikoval so žalovanou ako matkou i samotnou maloletou, vedel, aký je postoj dieťaťa, postoj maloletej bol predmetom psychologického poradenstva, kde psychologička sama doporučovala postupnú prípravu dieťaťa, čo však nebol žalobca ochotný rešpektovať. K stretávaniu otca s maloletou nenapomohlo ani to, že viackrát privolať hliadku polície, čo dieťa značne rozrušilo. V lete 2021 dcére povedal, že idú len na výlet, napriek tomu ju bez hračiek a oblečenia odviezol k sebe domov, nedovoliť jej ani skontaktovať sa s matkou. V konaní nepreukázal zavinené porušenie právnej povinnosti zo strany žalovanej, vznik škody ani príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Navrhovala preto rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdiť.

4. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej zotrval na skutočnostiach uvedených v podanom odvolaní. Zdôraznil, že to bol práve on, kto predložil konajúcemu súdu jednotlivé dátumy, počas ktorých malo dôjsť k styku žalobcu s dcérou. Za nesprávny považoval názor žalovanej, uvedený v bodoch V., VI. a VIII. vyjadrenia a za nesporné, i v nadväznosti na bod VII. vyjadrenia žalovanej, považoval, že sa dostavil v ním uvedené dni do miesta trvalého pobytu žalovanej na osobných motorových vozidlách, ktoré v konaní označil. Tvrdenia žalovanej v bode X. vyjadrenia označil za účelové. Za podstatné považoval, že napriek úsiliu sa nevie dopracovať k tomu, aby bol jeho styk s maloletou dcérou realizovaný v zmysle právoplatného rozhodnutia súdu.

5. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrvala v celom rozsahu na obsahu vyjadrenia doručeného k jeho odvolaniu.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), súc viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu ako správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie dostatočne podrobným spôsobom zodpovedajúcim ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil.

8. Predmetom konania v preskúmvanej veci je nárok žalobcu na náhradu škody, ktorý mu vznikol v súvislosti s nerealizáciou styku s maloletou dcérou v zmysle rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 10P/35/2018 zo dňa 7.2.2019. I napriek tomu, že sa v zmysle rozsudku pravidelne dostavuje do miesta bydliska maloletého dieťaťa, toto ho odmieta nasledovať.

9. Podľa § 420 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

10. Právna veda i prax pri určovaní povinnosti hradiť škodu podľa ust. § 420 OZ uvádzajú predpoklady vzniku tejto povinnosti. Tradične sa vyžaduje, aby boli naplnené nasledovné predpoklady:

1. protiprávny úkon (právny delikt),
2. škoda,
3. príčinná súvislosť medzi právnym deliktom a škodou,
4. zavinenie iné, než nedbanlivosť.

11. Protiprávnosť sa môže odvodzovať z toho, že konaním bolo porušené určité právo alebo záujem chránený právom. Inokedy sa protiprávnosť usudzuje zo správania sa škodcu. V prevažujúcom ponímaní protiprávnosť predpokladá faktické správanie (konanie alebo opomenutie), ktoré porušuje právnú povinnosť.

12. Ďalším z kumulatívnych predpokladov vzniku povinnosti na náhradu škody je výskyt škody. Dôkazné bremeno ohľadom vzniku škody a jej rozsahu znáša poškodený. Ďalej musí poškodený v spore okrem protiprávnosti a vzniku škody preukázať, že je medzi nimi vzťah príčinnej súvislosti. Z formulácie ust. § 420 ods. 1 OZ vyplýva, že ďalším predpokladom vzniku povinnosti nahradiť škodu je zavinenie, ktoré sa u konajúcej osoby prezumuje (predpokladá).

13. Z hľadiska rozsahu náhrady škody Občiansky zákonník je založený na princípe náhrady „skutočnej škody“ (§ 442 ods. 1 OZ). Skutočnou škodou je zmenšenie, úbytok majetku poškodeného, predstavuje majetkové hodnoty potrebné k uvedeniu v predchádzajúci stav, poprípade k vyváženiu dôsledkov plynúcich z toho, že nedošlo k uvedeniu v predchádzajúci stav.

14. V rozhodnutí R 12/1990 bolo súdmi ustálené, že rodič, ktorému bolo maloleté dieťa zverené do výchovy, zodpovedá za škodu, ktorá vznikla druhému z rodičov v dôsledku zmarenia styku s dieťaťom, aj vtedy, keď tohto rodiča včas neinformoval o objektívnej prekážke (napr. ochorenie dieťaťa) brániacej uskutočneniu styku s maloletým v určenom čase. Potrebu použitia vlastného motorového vozidla rodiča na uskutočnení styku s maloletým dieťaťom vo výchove druhého z rodičov, treba podľa tohto rozhodnutia posúdiť jednak z hľadiska prepravy rodiča do miesta styku a jednak z hľadiska účelnosti využitia vozidla počas styku s dieťaťom. Pri vyčíslení nákladov spojených s týmto použitím vozidla možno prihliadať k paušalizovaným náhradám nákladov obdobného používania osobných vozidiel na iné účely.

15. Za podstatné pre rozhodnutie v prejednávanej veci odvolací súd podobne ako prvoinštančný súd považoval, že predmetné rozhodnutie vychádza z potreby použitia vlastného motorového vozidla, ktoré rodič na uskutočnenie styku s maloletým dieťaťom použil a nie z potreby použitia motorového vozidla iného subjektu na sledovaný účel. V predmetnej veci bolo nesporne preukázané, že žalobca ako otec maloletej, na realizáciu styku použil nie vlastné motorové vozidlá, ale motorové vozidlá patriace obchodnej spoločnosti, ktorej síce bol jediným konateľom a spoločníkom, avšak ani z uvedeného nemožno vyvodiť záver, že by sa jednalo o jeho vlastné motorové vozidlá, resp. že by tieto na prepravu za maloletou S. použil ako ich vlastník.

16. Práve s ohľadom na uvedené prvoinštančný súd správne skúmal, či v súvislosti s prepravou žalobcu za účelom uskutočnenia styku s maloletým dieťaťom došlo k zmenšeniu majetku na strane žalobcu, resp. na strane subjektu, ktorého motorové vozidlá na prepravu použil.

17. Sporové konanie je ovládané zásadou prejednacou, ktorú treba chápať tak, že tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a navrhovať o nich dôkazy, je vecou účastníkov, resp. strán sporu. Proces dokazovania je vybudovaný výlučne na princípe prejednacom, princípe kontradiktórnosti konania ako aj koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu, ktorá sa presúva výlučne na procesné strany.

18. Podľa § 150 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

19. V poukazovanom zákonom ustanovení je zakotvená tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesná povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, týkajúce sa sporu, ktoré sa vzťahujú na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou.

20. I keď je všeobecne známe, že motorové vozidlá na prepravu je možné použiť iba po načerpaní dostatočného množstva pohonných hmôt, nie je možné túto všeobecne známu skutočnosť vzťahovať i na preukázanie subjektu, ktorého majetok sa v súvislosti s čerpaním pohonných hmôt do motorových vozidiel použitých žalobcom na prepravu za účelom realizácie styku zmenšil. Inak povedané, tým, že žalobca ako otec maloletej na prepravu použil nie vlastné motorové vozidlá, ale motorové vozidlá iného subjektu, bol povinný preukázať, že to bol práve jeho majetok, ktorý sa vynaložením reálnych nákladov na prepravu za účelom realizácie styku zmenšil a že takto vynaložené pohonné hmoty uhradil z vlastných finančných prostriedkov. Možno totiž predpokladať, že pokiaľ niekto na prepravu použije vlastné motorové vozidlo, že z vlastných finančných prostriedkov hradí i náklady v súvislosti s čerpaním pohonných hmôt. Iná je však situácia v prípade, ak niekto použije na prepravu motorové vozidlo iného subjektu, naviac bez preukázania dohody, akým spôsobom budú vysporiadované náklady na prepravu a z koho majetku budú v skutočnosti hradené. V takýchto prípadoch je dôkazné bremeno vždy na strane toho, kto motorové vozidlo použil a pokiaľ nepreukáže, že náklady na prepravu hradil z vlastných prostriedkov, predpokladá sa, že tieto boli vynaložené subjektom, ktorý motorové vozidlá vlastní, teda vlastníkom vozidiel.

21. Vo väzbe na uvedené sa odvolací súd plne stotožnil s právnym posúdením veci zo strany prvoinštančného súdu a ním vysloveným záverom o tom, že pokiaľ sa preukázanie vzniku škody pre vyodenie zodpovednosti podľa § 420 ods. 1 OZ kumulatívne predpokladá, resp. vyžaduje a žalobca v konaní zmenšenie vlastného majetku v súvislosti so zabezpečením pohonných hmôt na vykonanie prepravy za maloletou nepreukázal v ním tvrdenom rozsahu, nebolo možné jeho žalobe vyhovieť a uložiť žalovanej, aby uhradila žalobcovi nie skutočnú škodu, o ktorú sa jeho majetok zmenšil, ale domnelú škodu, vypočítavanú z údajov Štatistického úradu SR v jednotlivých týždňoch, kedy sa mala preprava za maloletou zo strany žalobcu uskutočniť.

22. V nadväznosti na uvedené odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu ako správny postupom podľa § 387 ods. 1, stotožniac sa i s jeho odôvodnením podľa § 387 ods. 2 CSP, potvrdil. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, odvolací súd jej priznal vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 396 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP).

23. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
 - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)